

Kristian Gidlund (vert. Jasper Popma): 'Dit lichaam van mij' Een ontwapenend verhaal over de vergeefse strijd tegen kanker. Uitgeverij De Geus, Breda 2015. ISBN 9789044532005. Zie ook www.degeus.nl (Kanker/ Maagkanker/ Miltkanker/ Alvleesklierkanker/ ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Ik kreeg het nieuws op een donderdag, vlak voor ik pannenkoeken zou gaan eten. Maar het begon al veel eerder. Natuurlijk. Ik zal het proberen het te vertellen. Ik zal het proberen. En daar misluk ik al. (...) Alles is veranderd. Morgen begint mijn chemokuur. En die donderdag heb ik koude pannenkoeken gegeten. (Pag.9)

Boek van 319 pagina's gebaseerd op het weblog van de Zweedse Kristian Gidlund bij wie maagkanker werd geconstateerd. Kristian Gidlund beschrijft hoe hij door de kanker overvallen wordt, behandeld wordt, chemo krijgt, geopereerd wordt en herstelt, waarna hij zijn blog sluit. Vervolgens gaat hij weer verder, wanneer de kanker weer terug is gekomen.

In zijn stukken beschrijft hij zijn behandelingen, de omgeving waarin hij behandeld wordt of bijkomt van behandelingen en gaat daarbij in op gedachten die hij heeft over verleden, heden en toekomst, angsten en dromen. Hij gaat o.a. in op zijn band met zijn familie, gelukkige jaren op het Zweedse platteland, reizen, liefdes. Hij sterft in 2013. Het blog werd door 7 miljoen mensen bezocht. Het boek kwam direct na publicatie op de eerste plaats in de bestsellerlijst in zijn land. Blog: <http://ikroppenmin.blogspot.nl/>

Over de schrijver:

Kristian Gidlund (Zweden, 1983-2013) was drummer in de rockband Sugarplum Fairy en vanaf 1999 freelance journalist. Hij groeide op in een gezin met drie kinderen. In 2011 werd bij hem maagkanker gediagnosticeerd, een tumor die zich uitstreekte tot zijn milt en alvleesklier, waarvoor hij chemo kreeg, geopereerd en behandeld werd. Maar de kanker kwam terug. Gidlund stierf op 17 september 2013.

Korte beschrijving:

Gidlund begint met te beschrijven wanneer hij het nieuws kreeg: toen hij pannenkoeken zou gaan eten. Hij beschrijft vervolgens wat voor boek zijn boek zal worden: een egocentrisch boek dat over hemzelf gaat, voor hemzelf geschreven. Maar iedereen is van harte uitgenodigd mee te lezen.

Daarmee doet hij zichzelf tekort: natuurlijk gaat het boek over hemzelf, maar hij beschrijft vele gedachten over angsten, pijn, ziekenhuisopnames, behandelingen die mensen zullen herkennen of waar ze steun uit kunnen halen in vergelijkbare situaties. Het eerste deel van het boek gaat over de periode dat voor de eerste keer bij hem maagkanker werd vastgesteld en hij daarvoor behandeld werd. Aan het eind van het eerste deel heft hij zijn blog op: de kanker is genezen verklaard.

Het tweede deel start in augustus 2012 wanneer de kanker terug is en hij ongeneeslijk ziek blijkt te zijn, alleen nog palliatief behandeld zal worden.

Hij schrijft over vele diverse onderwerpen, steeds in afgeronde stukjes en niet gespeend van enige humor : o.a. over het nut van een blog, sperma afstaan, een porth a cath implantatie, verlies van haren, lichaamsbeeld, zijn ervaringen met de ziekte, vermoeidheid, zijn leven, reizen, muziek maken, droom over zijn toekomstige zoon, een gezin, contact met de sociale verzekeringsinstantie, paarden, Dalarna, genieten op het

platteland, familiebanden en vrienden, de dood. Teveel om te beschrijven, daarmee zou je het boek tekort doen. Lezen dus.

Wat viel op:

-Dit boek is 'dicht op de huid' geschreven, je gaat als lezer mee in de belevingswereld van Gidlund. Zoals Gidlund het op pagina 9 zegt: *Ik wilde gaan vertellen over de gevoelens die in me kolkten, bruisten en donderden. Maar ik breng het niet op om zakelijk te zijn. Om voorbeeldig dramaturgisch te zijn in mijn vertelling.'*

Je wordt meegezogen in allerlei gedachten, dromen, herinneringen en ervaringen en daarvan zijn er veel de moeite waard. Een paar: hoe ontroerend hij schrijft over een zoon die hij nooit zal hebben, een gezin, zijn familie, hoe hij schrijft over dood gaan, waarom hij weer op dezelfde kamer in het ziekenhuis opgenomen wil worden, hoe paarden hem kunnen steunen, zijn familiebanden.

- Dat hij door de blog een bekend persoon werd en veel personen geraakt werden door zijn teksten.

-Hoeveel irritant het was dat hij maar tips bleef krijgen van personen over wat hij moest doen ter verbetering van zijn ziekte, ook al had hij gezegd daar geen prijs meer op te stellen. Ook herkenbaar.

-Hoe moeilijk hij het vond om sommige dingen te beschrijven en daar ook een vorm voor vond: 'Ik schrijf niet over....'

Citaten:

Pag.11: *'Het is nooit precies te zeggen hoe een chemokuur het menselijk lichaam beïnvloedt. Daarom wordt er voor de zekerheid sperma ingeleverd voor toekomstige bevruchting.'*

Die zinnen zijn enorm academisch.'

Pag.17: *'Ik ben een blog begonnen. In het begin alleen voor mezelf. Het zou mijn manier zijn om ermee om hiermee om te gaan. Mijn boksbal. Iets om tegen te slaan. Af te ranselen. Een bord om op de grond te smijten, in het ergste geval een spiegel om te verbrijzelen.'*

Al gauw explodeerde dit blog. De respons was enorm. Dat voelde natuurlijk fijn, hoewel ik liever aandacht zou krijgen vanwege iets positievers. Iets moois. Creatiefs.'

Pag.74: 'Het eerste etmaal na de operatie bestond uit onverwachte tegenwind. Ik was ervan uitgegaan dat het pijn zou doen. Verschrikkelijke pijn. Maar niet zó erg. Ik zei er niet veel van. Noemde lage getallen toen ik het gevoel moest omschrijven op een pijnschaal van tien. Nam aan dat dat zo hoorde. Mijn lichaam was immers overvallen, mishandeld. (...) Ergens die donderdagmiddag werd de pijn nauwelijks te harden.'

Pag.110: 'Mijn ziekte, ik ben je nu zo zat. En gisteren vond ik een fotowaardoor ik je nog minder mag.'

Pag.159: 'Toen ik drie dagen geleden wakker werd bij de spoedeisende hulp, ontwaakte ik uit een droom. Deze droom. (...) Er was iets mis. Nu zijn de uitslagen binnen. De kanker is terug.'

Pag.168: 'Het zijn belastende dagen geweest. Uitputtend. Want ik hou zo van deze mensen die bij me in de buurt zijn, dat mijn hart er pijn van doet.'

Pag.200: 'Maar bovenal vertellen vrienden en vreemden dat wat ik doe verschil maakt. Dat mijn verhaal hun denkwijze verandert.'

Pag.224: 'Van nu af aan is elk bezoek aan Borlänge mijn laatste.'

Pag.297-298: 'Ik ga niet schrijven dat ik gedwongen ben nieuwsgierig te zijn naar de dood. (...) Ik ga vandaag niet meer schrijven.'

Pag.299: 'Ik zie mijn kinderen naar me toe komen rennen. Het is warm. Het is zomer. (...) We omhelzen elkaar. Zo voelt liefde.'

Pag.304: 'Ik bel het ziekenhuis om te vragen naar het sperma dat ik voor mijn eerste chemokuur heb laten invriezen. Dat is er nog. De zaadjes hebben het naar hun zin in de vriezer. En ik stel de vraag die voor iemand buiten het ziekteproces vermoedelijk bizar klinkt: kan ik het vermaken?
Het antwoord is nooit. Geen schijn van kans.'

Recensies/Extra:

<http://www.leestafel.info/non-fictie>

Anne Marie: 'Het openhartige, indrukwekkende en hartverscheurende blog is tot dit prachtige boek verwerkt. Het is een zwaar en verdrietig verhaal maar bovenal een verhaal dat de lezer doet beseffen hoe waardevol het leven is. We moeten het koesteren. Elke dag weer. Kristian wilde nog niet dood. Hij wilde leven.'

<http://boekenwurm-en-pleeg.nl/dit-lichaam-van-mij-kristian-gidlund/>

' (...) Oog in oog met de dood levert Gidlund met dit boek een ontroerende en krachtige ontboezeming. Een triest verhaal, prachtig geschreven. Ik ben er stil van. Iedereen moet dit juweeltje lezen.'